

slavné pražské **mordy** 3

jitka kačánová

SLAVNÉ PRAŽSKÉ MORDY 3

Jitka Kačánová

PŘEDMLUVA

Již třetí část Slavných pražských mordů přináší další brutální případy, které vás nenechají v klidu. Například nechutnou vraždu, při které maniak Žitek dokonale zosobnil přísloví „Kdo chce psa bít, hůl si najde!“ Jeho záminka k zabití na smrt nemocné seniorky totiž byla tak primitivní, že bylo okamžitě jasné, že mu o žádných jedenáct korun vůbec nejde. Skoro hodinu ji surově mlátil, dokud ze sebe nevybil vztek, který na ni měl.

Nebo bratr arcilotra Stehlíka, který za téměř 20 znásilnění a dvě vraždy skončil na popravišti, ubodal nevinnou ženu jenom proto, že se podobala jeho tchyni. A co takový student matfyzu Mokrý, který pojal zabíjení jako společenský úklid od nežádoucích elementů?

Čím více se člověk noří do temného světa vražd a zločinů, tím víc žasne nad neuvěřitelnými zákoutími lidské mysli, která sice dokáže vytvářet úžasná umělecká díla a nejsofistikovanější vynálezy, ale zároveň může v podobě nejotřesnějších lidských monster vymýšlet strašlivé vraždy a týrání. A tyto jejich mysli bývají někdy už natolik poškozené a zvrácené, že své činy ani nepovažují za zlo a vůbec jich nelitují.

Je ještě vůbec nějaká naděje na nápravu těchto zločinců? Velice často totiž vycházejí z vězení tak zfrustrovaní a zmatení, že je jen otázkou času, než se do něj zase vrátí. Mezitím ale někdo jejich „šanci na lepší život“ zaplatí v lepším případě majetkem, v tom horším bohužel i životem. Nebo snad mají až do smrti smřtující „hnít“ ve vězení? Bez

nejmenších iluzí o jejich polepšení, jen s cílem ochránit před nimi společnost?

Jestli už u nich ale není šance na nápravu, kde by se tedy mělo začít? A dá se vůbec přeseknout začarovaný kruh, ve kterém se ocitají psychopatičtí vrazi, jejichž „rozharašená“ psychika bývá podle odborníků velice často reakcí na neutěšené podmínky, ve kterých vyrůstali, plné násilí, alkoholu a dysfunkčních vztahů?

Dokáže ale vůbec státní systém – školství a později i vězeňství – pracovat s podobně poznamenanými dětmi, mladistvými i dospělými, kteří jsou „zralí pro kriminál“? Potřebuje reformu nebo je prostě něco špatně už v samotném základu naší civilizace, která podobné zrůdy plodí a vytváří? A nebo je to zkrátka daň za blahobyť a svobodu, kterých se požíváme, a s podobnými „hříčkami přírody“ se prostě musíme smířit?

Podobných otázek vás možná napadne při čtení následujících kriminálních případů opravdu hodně. Ale i když se systém zabývájící se zločinci – současnými i budoucími – asi jen tak nezmění, možná se zmenší naivita, se kterou někteří z nás přistupují ke světu kolem. A pak se bohužel nestačí divit.

CHTĚLA SE VRÁTIT ZPÁTKY DO BLÁZINCE. ZABILA PRVNÍHO, KDO JÍ PŘÍŠEL DO CESTY

Přestože se Sudků léčila opakovaně, psychiatři nepoznali, že je pro své okolí smrtelně nebezpečná.

Jan Handrejch / Právo / Profimedia

Z psychiatrické léčeny v Bohnicích ji propustili, protože ji nepovažovali za nebezpečnou. Aby lékaře přesvědčila, že je schopná i vraždy, a zajistila si tak další hospitalizaci, rozhodla se jim to dokázat. V obchodním centru na Smíchově si v oddělení s domácími potřebami vzala nůž a vrazila ho do první oběti,

která se jí namanula do cesty. Čtyřiapadesátiletá žena, kterou na místě zabila dvěma ranami, přitom mohla žít. Stačilo jen, kdyby spolu policisté a zdravotníci lépe komunikovali.

Třiatřicetiletá Michelle Sudků se na psychiatrii léčila opakovaně. Po vraždě ji lékaři označili za útočnou nekrofilní sadistku. Sadistické myšlenky se u ní začaly objevovat zhruba v období, kdy se neúspěšně snažila o přeměnu z ženy na muže. V tu dobu dostala chuť uškrtnit nějakou ženu. „Týkalo se to hlavně jedné sestry z motolské onkologie. Chtěla jsem jí vyjmout játra, osmažit si je na kmínu a sníst,“ prohlásila Sudků u soudu. Také prý toužila po sexu s mrtvou ženou.

Navíc už dětství a mládí znásilňovala a vraždila psy. Její předchozí léčba v Bohnicích byla však bezvýsledná – nespolupracovala s lékaři, nebrala předepsané léky, užívala alkohol, měla neustálé konflikty s ostatními pacientkami a ke konci „léčby“ začala dokonce užívat pervitin.

Varování

Zbytečné vraždě v obchodním domě přecházel dva týdny předtím jiný útok Sudků. Při něm si v kavárně Dobrá trafika na pražském Újezdě vyhlídla pětadvacetiletou ženu. Když pak šla na záchod, vydala se tam za ní a začala ji zezadu škrtnout svým svlečeným tričkem. Měla v úmyslu – až ji zabije – se s ní podle svých slov „pomilovat“.

Žena si naštěstí přivolala pomoc hlasitým křikem a Sudků na místě zadrželi policisté. Vypověděla, že ji mrzí, že se jí ženu uškrtit nepodařilo. Muži zákona ale tento její čin vyhodnotili jako nepřilíš závažný, a proto ji místo do vazby odvezli na psychiatrii. Přitom však lékaře dostatečně neupozornili na násilné okolnosti jejího převozu do Bohnic.

Proto ji už za dva týdny z léčebny zase propustili na svobodu. A na tento jejich omyl doplatila životem nešťastná žena, která byla jen ve špatný okamžik na špatném místě.

Kdo to zavinil?

Lékaři, kteří Sudků propustili, se hájili tím, že jim policisté o ní nesdělili dostatek informací, policisté zase tvrdili, že celý případ řádně zadokumentovali, a proto není chyba ani na jejich straně. Kvůli vyšetřování viny psychiatrů dokonce ministerstvo zdravotnictví zřídilo komisi, ve které zasedal mimo jiné tehdejší ředitel Národního ústavu duševního zdraví Cyril Höschl.

Komise však pochybení na straně personálu léčebny nezjistila. Chyba byla podle ní v komunikaci mezi policií, záchranáři a lékaři psychiatrické nemocnice. Komise proto doporučila zpřesnit pravidla předávání informací mezi těmito subjekty v podobných případech.

Vina za tragické propuštění vražedné maniačky nakonec tedy padla na policii, konkrétně na její dva příslušníky, kteří Sudků převáželi do

léčebny. Soud je potrestal za maření úkolu úřední osoby z nedbalosti osmiměsíční podmínkou s rok a půl dlouhou zkušební dobou. Podle soudu nedodrželi služební postup. Pozůstalým po zavražděné ženě – jejímu manželovi, dvěma synům, matce a snase – muselo za chybu policistů ministerstvo vnitra vyplatit celkem osm a půl milionů korun odškodného.

30 let a pak ústavní léčba

Sudků soud napařil jak za vraždu, tak i za předchozí pokus o vraždu třicet let za mřížemi, a poté ještě povinnou ústavní léčbu. Podle soudce ji k činům vedly naprosto zavrženíhodné pohnutky, kdy poprvé chtěla vraždit kvůli svým sexuálním potřebám a podruhé kvůli mstě vůči lékařům.

Přitížilo jí i to, že své činy spáchala na zcela náhodných obětech, a také posudek znalců, kteří tvrdí, že je pro společnost extrémně nebezpečná a naprosto lhostejná k hodnotě lidského života. Podle psychiatrů žije v současné době v České republice zhruba 800 těžkých psychotiků nebezpečných svému okolí.

„NEUBLÍŽIL BYCH MU. MÁM MALÉHO ŠULÍNA,“ HÁJIL SE PEDOFILNÍ VRAH

Bobek si to ve vězení užíval. Byl tam za holku, a to se mu líbilo.

Muzeum Policie

Na podzim roku 1992 zmizel desetiletý Filip D. beze stopy. Téměř měsíc ležel mrtvý ve sklepě jednoho domu v Praze 10, než ho tam našli dělníci. Jeho vrahem byl slaboduchý homosexuální pedofil a bezdomovec, kterého o pár týdnů později zadrželi při pokusu o únos batolete. Čím si získal chlapcovu důvěru, aby se s ním vydal do temného sklepa, zůstává dodnes záhadou.

Byl to obyčejný den jako každý jiný. Filip D. se kousek od domu v Praze 2 nedaleko Havlíčkových sadů, kde bydlel, rozloučil se svým tátou. Ten šel ještě nakoupit a on měl jít z telefonní budky na Vršovickém nádraží zatelefonovat své tetě. Sejit se pak měli zase až doma. Jenže to bylo naposledy, kdy ho jeho otec viděl živého. Později večer dorazil na policii, která po chlapci okamžitě vyhlásila pátrání. Filip se ve škole totiž dobře učil, zatím ještě nikdy z domova neutekl a jeho otec nevěděl o žádném důvodu, který by ho k tomu měl přivést nyní.

Navzdory rozsáhlým pátracím relacím v tisku i v televizi však k nalezení Filipa vedla nakonec pouhá náhoda. V jednom z domů v ulici U Vršovického nádraží v Praze 10 narazili dělníci při vyklízení sklepa na jeho mrtvolu. V hrudníku měl bodnou ránu od nože a na těle stopy spermatu. Kriminalistům bylo jasné, že mají co dělat se sexuálně motivovanou vraždou.

Bezdomovec s kočárkem

V té době ještě vyšetřovatelé nedisponovali širokou databází biologických stop, které by je mohly dovést k pachateli. V dopadení Filipova vraha proto opět hrála obrovskou roli náhoda. Zhruba měsíc a půl po Filipově smrti se v Brně pětikrát trestaný bezdomovec, devětatřicetiletý Ervín Bobek, pokusil unést dvacetiměsíční nemluvně i s kočárkem. Znovu měl v plánu sexuální ukojení s dítětem.